

Arrest

nr. 230 665 van 20 december 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SANGWA POMBO
Oudergemlaan 68
1040 ETTERBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 waarbij een verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 42) en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 juli 2012 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), met het oog op studies in België. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Verzoeker werd op 3 oktober 2012 in het bezit gesteld van een A-kaart, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 oktober 2013. De geldigheidsduur van deze verblijfstitel werd vervolgens jaarlijks verlengd, een laatste maal tot 31 oktober 2018.

1.3. De administratieve diensten van de gemeente Dilbeek brachten verweerder op 26 oktober 2018 op de hoogte van het feit dat verzoeker tot een verder verblijf in het Rijk wenste te worden gemachtigd op basis van een inschrijving in een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 21 januari 2019 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 29 januari 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1/2, §§ 2 en 3 vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfsaanvraag die op 26.10.2018 door de hieronder geïdentificeerde betrokkene ingediend werd om de volgende reden onontvankelijk verklaard : (1)

X hij heeft niet bewezen dat hij de door hem te betalen retributie betaald heeft;

Naam - Voorna(a)m(en) : [A.M.Y.]

[...]

Nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 29 januari 2019 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [A.M.Y.]

[...]

van Congo (Dem. Rep.) nationaliteit,

[...]

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren (1);

REDEN VAN BESLISSING ;

Artikel 61, 2, 1° van de wet van 15.12.1980: betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van de studies en is niet meer in het bezit van een geldig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn aanvraag als niet-Europese student voor het academiejaar 2018/2019 een inschrijvingsattest voorlegt voor de onderwijsinstelling IFCAD - formation de cadres ("Maitrise en Projets"). Dat dit inschrijvingsattest niet voldoet aan de voorwaarden van artikels 58 en 59 van de wet van 15.12.1980 omdat zij niet erkend, noch georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid.

Overwegende dat de IFCAD een private onderwijsinstelling betreft die niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 58 en 59 van de wet, omdat zij noch georganiseerd, noch gesubsidieerd, noch erkend is door de overheid

Overwegende dat betrokkene aldus gemachtigd dient te worden in het kader van artikel 9 en 13 om de studies te kunnen volgen aan de IFCAD - formation de cadres ("Maitrise en Projets").

Overwegende dat betrokkene aldus gemachtigd dient te worden in het kader van artikel 9 en 13 om de voornoemde studies te kunnen volgen aan de IFCAD. De aanvraag van betrokkene ingediend op 26.10.2018 werd op 21.01.2019 niet-ontvankelijk verklaard door middel van een bijlage 42.

Overwegende dat de A-kaart van betrokkene is verstrekt sinds 31.10.2018.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kwam in 2012 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. De studies van meneer aan de erkende onderwijsinstelling ULB zijn beëindigd, gelet op het feit dat hij nu een inschrijvingsattest voorlegt aan een private onderwijsinstelling. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat zijn gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

De Raad dient ambtshalve te onderzoeken of een bestreden beslissing werd genomen door de hiertoe bevoegde overheid. De bevoegdheid van de steller van een bestuurlijke beslissing raakt immers de openbare orde (RvS 11 juli 2013, nr. 224.332).

Het staat vast dat de in casu eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché W.V. als *"gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"*.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar artikel 1/2, §§ 2 en 3, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). De Raad merkt op dat in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager geen retributie betaalde. In het artikel 1/2, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 was wel bepaald dat indien de aanvrager geen betalingsbewijs aanbracht *"de overheid die bevoegd is om de verblijfsaanvraag in ontvangst te nemen of er een beslissing over te nemen"* de verblijfsaanvraag onontvankelijk kon verklaren. Er dient evenwel te worden geduimd dat het koninklijk besluit van 16 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij het artikel 1/2, § 2 in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd ingevoerd bij arrest nr. 245.404 van 11 september 2019 door de Raad van State werd vernietigd. Artikel 1/2, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient derhalve te worden geacht nooit te hebben bestaan. Uit een vernietigde bepaling kan niet worden afgeleid dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de eerste bestreden beslissing te nemen, laat staan dat hij zou kunnen optreden als gemachtigde van een op 21 januari 2019 niet bestaande *"Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"*. Verweerder toont ter terechtzitting niet aan dat er enige juridische grond zou bestaan, die zou toelaten te concluderen dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd was om de eerste bestreden beslissing te nemen.

De vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe onbevoegde ambtenaar volstaat om deze beslissing te vernietigen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“In casu, heeft de tegenpartij de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot louter vage, stereotiepe formules of een stijlformule die heeft geschonden aan de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing is niet proportioneel met de belangrijkheid van de beslissing;

Het is duidelijk dat tegenpartij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen;

De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Met andere woorden is de motivering van de bestreden beslissing in rechte en in feite niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing;

De motivering in het dispositief van de bestreden beslissing is geen afspiegeling van een ernstig en grondig onderzoek van het verzoek of een correcte beoordeling van alle elementen van de zaak. Motivering is de weergave van de feitelijke en juridische redenen waarop een administratieve rechtshandeling is gesteund;

Feitelijke juistheid van de motieven houdt in dat de relevante feiten, waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moet zijn;

Het ultieme doel van de motivering is het verzekeren van de rechtsbescherming van de burger;

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplichten en artikel 62 van de Vreemdelingenwet

De tegenpartij heeft niet alle elementen van het dossier in aanmerking genomen. De heer [A.] wist inderdaad niet dat hij een nieuw verzoek om regularisatie met een motivatiebrief had moeten indienen.

Hij werd in het geheel niet op de hoogte gebracht door de gemeente, integendeel, de gemeente Dilbeek wilde zijn motivatiebrief niet in ontvangst nemen (stuk 2).

Ze hadden hem ook niet verteld over de 350 euro retributie.

De heer [A.] was helemaal niet op de hoogte van zijn rechten.

Bovendien had de gemeente hem een document moeten uitreiken om hem te informeren dat zijn dossier niet in orde was (bijlage 43). De gemeente heeft deze stap niet gezet.

De heer [A.] handelt te goeder trouw en bovendien heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met een zeer belangrijk feit.

De ESCG-school sloot haar deuren zonder haar studenten hiervan op de hoogte te stellen Ze waren allemaal verba[a]st door de sluiting, (stuk 3)

De sluiting van ESCG School is niet te wijten aan de heer [A.]. Hij was een goede student tot en met september 2018 (stuk 4)

Helaas moest hij zich vanwege dit geval van overmacht inschrijven in een nieuwe private onderwijsinstelling die noch erkend, noch gesubsidieerd wordt door de overheid (stuk 5)”.

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002,

nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissingen bevatten duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunen.

In de bijlage 33bis wordt uitdrukkelijk de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name artikel 61, §2.1 en artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. Deze bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk dat betrokkene gemachtigd was tot een tijdelijk verblijf voor het volgen van de duur van de studies en dat zij nu niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. Deze bestreden beslissing vermeldt tevens dat betrokkene nu een inschrijvingsattest voorlegt om te studeren aan IFCAD vanaf het academiejaar 2018-2019. De bestreden beslissing motiveert verder dat dit inschrijvingsattest niet aanvaard kan worden aangezien deze onderwijsinstelling niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 en 59 van de wet van 15.12.1980, omdat deze onderwijsinstelling noch gesubsidieerd noch georganiseerd wordt door de overheid. Deze beslissing stelt verder dat verzoekende partij aldus gemachtigd dient te worden in het kader van artikel 9 en 13 om de voornoemde studies te kunnen volgen aan de IFCAD, dat deze aanvraag werd ingediend op 26.10.2018 en dat deze aanvraag niet-ontvankelijk werd verklaard door een bijlage 42 op 21.01.2019.

[...]

Uit voorgaande motieven blijkt aldus dat de bestreden beslissingen concreet worden gemotiveerd aan de hand van de individuele situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat er sprake is van een korte en stereotiepe motivering. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verwerende wijst er verder op dat het algemeen rechtsbeginsel “*nemo censetur ignorare legem*” - iedereen wordt verondersteld de wet te kennen - behoort tot het Belgisch positief recht (Van Hoecke, M., “De algemene rechtsbeginselen als rechtsbron: een inleiding”, in *Algemene rechtsbeginselen*, Van Hoecke, M. (red.), Antwerpen, Kluwer, 1991, 3-28). Dit beginsel houdt niet in dat alle burgers alle wetten dienen te kennen, maar betekent wel dat de burger de wet dient te kennen die op hem van toepassing is in de omstandigheden waarin hij zich bevindt (Hens, T., “Over het adagium “*Nemo censetur ignorare legem*” en de zorgvuldigheidsnorm” (noot onder Rb. Leuven, 5 oktober 1991), R.W., 1994-95, 1062-1063). Er kan in alle redelijkheid van de verzoekende partij, wanneer deze zich naar een ander land begeeft, hij zijn verblijf wilt verlengen terwijl zijn omstandigheden gewijzigd zijn, worden verwacht dat hij zich informeert over de op hem van toepassing zijnde verblijfsreglementering. In de gegeven omstandigheden, verzoeker wilde zijn A kaart verlengen aan de hand van een inschrijving aan een onderwijsinstelling die noch gesubsidieerd noch georganiseerd wordt door de overheid, kan de verzoekende partij eenvoudigweg niet ernstig voorhouden dat hij niet behoorde te weten dat hij een retributie diende te betalen om gemachtigd te worden in het kader van artikel 9 en 13 om de studies te kunnen volgen aan de IFCAD. Het feit dat de onderwijsinstelling waar verzoekende partij eerst school liep, gesloten is, doet hier geen afbreuk.

Verzoekende partij kan bovendien niet gevolgd worden waar hij stelt dat de gemeente hem een bijlage 43 had moeten uitreiken. Een bijlage 43 is een beslissing waarmee de vreemdeling geïnformeerd wordt over de gedeeltelijke betaling van de bijdrage die de administratieve kosten die uit de behandeling van zijn verblijfsaanvraag voortvloeien moet dekken. In casu heeft verzoekende partij geen gedeeltelijke betaling van de retributie uitgevoerd, en kon de gemeente hem dus geen bijlage 43 betekenen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk.”

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet

onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker – die sedert verscheidene jaren tot een verblijf met het oog op studies werd gemachtigd op basis van een inschrijving aan een private onderwijsinstelling – verweerder, via een op 23 oktober 2018 gedateerde brief, verzocht om een nieuwe verblijfstitel te krijgen op basis van zijn inschrijving aan het IFCAD, een private onderwijsinstelling. Verzoeker heeft, ter onderbouwing van zijn aanvraag, uiteengezet dat hij reeds jaren aan de ESCG, een andere private onderwijsinstelling, studeerde, dat deze instelling plots ophield te bestaan en dat hij zich, om zijn studies te kunnen beëindigen, genoodzaakt zag om zich in te schrijven aan het IFCAD. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing gemotiveerd dat om, op basis van een inschrijving aan een private onderwijsinstelling, tot een verblijf te kunnen worden gemachtigd een aanvraag, op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, dient te worden ingediend. Verweerder heeft tevens overwogen dat verzoeker weliswaar een aanvraag indiende, doch dat deze als onontvankelijk werd afgewezen. Bij de bespreking van de wettigheid van de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard – de eerste bestreden beslissing – is evenwel reeds gebleken dat deze dient te worden vernietigd en derhalve dient te worden geacht nooit te hebben bestaan. De verwijzing in de tweede bestreden beslissing naar een beslissing waarvan werd vastgesteld dat deze niet rechtsgeldig werd genomen kan bezwaarlijk als deugdelijk of kennelijk redelijk worden beschouwd. Verder moet worden geduïd dat de motivering van de tweede bestreden beslissing ook niet toelaat te concluderen dat verweerder op correcte gronden heeft vastgesteld dat verzoeker zijn verblijf verlengt *“na afloop van de studies”*. Verzoeker heeft verweerder er immers van op de hoogte gesteld dat zijn studies niet zijn afgelopen en dat hij deze nog moet beëindigen. De Raad merkt in dit verband ook op dat uit een nota in het administratief dossier blijkt dat verweerder er verkeerdelijk van uit is gegaan dat verzoeker tijdens het academiejaar 2016 - 2017 was ingeschreven als student aan de ULB en dat er sprake is van een *“statuutswijziging van art.58 (ULB) naar art.9 (privé-onderwijsinstelling)”*. Het stuk waarnaar verweerder in deze nota verwijst heeft immers geen betrekking op verzoeker, doch op een Marokkaanse dame. De vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat *“de studies aan de erkende onderwijsinstelling ULB zijn beëindigd, gelet op het feit dat hij nu een inschrijvingsattest voorlegt aan een private onderwijsinstelling”* is derhalve het gevolg van een incorrecte feitenvinding. Verzoeker studeert sedert het academiejaar 2012 - 2013 onafgebroken aan een private onderwijsinstelling.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat de motivering van de tweede bestreden beslissing geen afspiegeling is van *“een ernstig en grondig onderzoek van het verzoek of een correcte beoordeling van alle elementen van de zaak”* en dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij zijn studies niet kon beëindigen aan de school waar hij voorheen was ingeschreven.

De uiteenzetting van verweerder in zijn nota met opmerkingen, die toegespitst is op de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De bestreden beslissingen worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 waarbij een verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

G. DE BOECK